

flige Spørgsmaal kunne opstaae, hvor det skal ende.

Ordføreren: Den foreliggende Sag har været Udvalget bekendt og været til Forhandling i det, og Udvalget er eenstemmig kommet til den Ansættelse, at det var utilraadeligt at gaae ind paa det Andragende, der var kommet fra Bornholm, væsentligt af den Grund, at det efter den nærværende Forfatning maatte anses for at være aldeles umotiveret, at saadanne Andragender blive sendte til Rigsdagen. Dersom Communerne stode uafhængige, dersom vi havde faaet vore Communalforhold ordnede saaledes, at enhver Commune havde Ret til at bestyre sine Anliggender selvstændigt under Statens Tilsyn, da var det en ganske anden Sag, da kunde en saadan Moderation som den heromhandlede muligvis ikke tilstedes, uden i alt Fald ifølge en ganske særegen, forud bestemt Maade, men saaledes som Forholdet nu er, er Indenrigsministeren den egentlige Havnemester i Rønne (Hør!), idet han er den Autoritet, som har at bedømme, hvorvidt der er Anledning til at eftergive noget af Havneafgifterne i et særegent Tilfælde, og saalænge som Forholdet er et saadant, saalænge maa Indenrigsministeriets Bestemmelse i den Henseende respecteres. Udvalget har derfor meent, at dersom Thinget vilde tage en Beslutning af den omhandlede Art, vilde det være at indgribe i Regjeringsmaskineriet paa en aldeles urigtig Maade og at underkende en paa lovlig Maade affagt Dom. At der er givet et Havneregulativ i 1849, har Intet at betyde, thi et Havneregulativ, som er approberet af Indenrigsministeriet, er ikke nogen Lov og der gjælder derfor om dette ganske det Samme som om andre Regulativer af samme Art, nemlig at de maae kunne undergives Modification, naar Omstændighederne fordre det. Det politiske Spørgsmaal har i denne Sag Intet at sige; Ministeriet har havt at afgjøre, hvorvidt der er Anledning til at indrømme Moderation i Afgiften med Hensyn til Gjenstandens Værdi. Dette har Ministeriet fundet, og dermed antager Udvalget altsaa, at Rigsdagen maa lade Sagen gaae sin Gång og ikke gribe ind i Bestyrelsens aldeles berettigede Dom.

J. F. Petersen: Naar den høttærede Minister har sagt, at Havneafgifterne her i dette Tilfælde være uforholdsmæssig høje ligesoverfor Værdien af de ilandbjergede Inventarie-gjenstande etc., da troer jeg, at dette ikke forholder sig saaledes; jeg er temmelig sikker paa, at Burderingen i det Hele taget ikke er for høi, og at derfor Afgiften, der efter Havnestarten andrager $\frac{1}{2}$ pCt. af Gjenstandenes Værdi, vistnok kan antages at staae i et rimeligt Forhold til de berørte Sagers virkelige Pris.

Med Hensyn til, hvad den ærede Minister endvidere yttrede om, at Sagen henhørte under Domstolene og ikke egnede sig til Afgjørelse her, da skal jeg dertil bemærke, at Havnecommissiionen ingenlunde nærer Tvivl om at kunne gjøre sin Paastand gjældende ved Domstolene; den har netop udtalt det Modsatte: at den ingen Tvivl nærer i saa Henseende, men Spørgsmaalet forekom den at være saa klart, at den troede uden Vanskelighed, ad denne Vej, at kunne erholde Samme afgjort i Havnekassens Faveur. Steer dette ikke, saa vil vist Commissiionen ikke undlade at bringe Spørgsmaalet for Domstolene (Hør!).

Rosenørn: Jeg vil blot tillade mig at anføre med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal, at det upaatvivlelig i en lang Arrække endogsaa har været det Almindelige, at hvor der blev eftergivet Afgifter til Staten, fandt der ogsaa af Regjeringen Eftergivelse af Havneafgifterne Sted, og jeg vil med Hensyn til et Spørgsmaal, som har den største Analogie med det nærværende, tillade mig at henvise til Plakat af 21de Januar 1846, hvor der netop ifølge Forhandlingerne med Udlandet blev indrømmet Eftergivelse af Skibsafgifter for Ulykkestilfælde, og det blev da i den samme Plakat endvidere udtalt, at i saadanne Tilfælde skulde ogsaa Havneafgifterne bortfalde, fordi Afgifterne til Statskassen bortfaldt. Dette er en Analogie, som ligger overmaade nær ved det nærværende Tilfælde, uagtet det vedkommende Skib ikke anløb Havnen, men strandede i Forveien, saa at det kun var Bestanddele deraf, som førtes til Havnen. Jeg skal derhos bemærke, at denne Bestemmelse af 21de Januar 1846 blev taget uden Samtykke